

Hvě - zda mo - je ja - sná Pán Je - žíš je sám,
ská - la mo - je pe - vná, v ní svůj zá - klad mám,
cíl ži - vo - ta mé - ho, chléb, jenž dal se nám.
Moc, jež prý - ští z Ně - ho, ve - de k vý - ši - nám.

2. K Pánu lne má víra, / On je láska má, / když mne úzkost svírá, / naději mi dá. / Níž mne sice sklání / vina má a hřích, / mám však milost v dlaních / jeho zbodených.
3. On je zdrojem blaha, / mír v Něm, pokoj mám, / má když noha váhá, / sílu dává sám. / K Němu se ve strasti / vinu těsněji, / jen On v této vlasti / mou je nadějí.
4. Proto věřím Pánu, / chci Mu věrný být, / s Ním pak v nebes bránu / chtěl bych jednou vjít. / Byť i život zde již / nádherný se zdál, / nade vše je Ježíš, / Pán je můj a Král.

Polsky

Gwiazdą w mych ciemnościach, / skałą stopom mym, / wodzem w przeciwnościach, / wsparciem nogom mdłym. / Mego życia chlebem, / źródłem wody mi, / upragnionym niebem, / wszystkim jesteś Ty.